சுனாமியே சமர்ப்பணம்

உலகையே தன் கைக்குள் அடக்கிவிட்ட விந்தையைக் கண்ட மனிதனுக்கு, இயற்கை கடந்த ஆண்டின் இறுதி நாட்களில் கதிகலங்க அடி கொடுத்து முடித்துவிட்ட அந்த பேரழிவு நிகழ்வு வரலாற்றுப் பதிவுகளில் பதிந்து கொண்டிருக்கும் நேரமிது. இழப்புக்கள் எண்ணப்பட்டு, அளப்பரிய வேதனைகளுக்கு ஒத்தடம் கொடுக்கும் தருணமிது. இந்தவேளையில் நாம் எமது நினைவலைகளை சற்று முன்னோக்கி நகர்ந்து போவோமாயின், ஈழத்தின் வடக்கு- கிழக்கில் தமிழர்களின் தூங்காத எத்தனையோ இரவுகளையும், துடைக்க முடியா கண்ணீர் கதைகள் ஆயிரமாயிரம் இருப்பதையும், மறக்கமுடியா அந்த அந்த வேதனைகளைச் சுமந்து நிற்கும் நமது உறவுகளையும் காணலாம்.

அத்தனை நினைவின் நிகழ்வுகளையும் இன்று நிறுத்தி வைக்க நிச்சயமாய் ஆவணங்கள் உண்டு. கணத்தின் துளி அசைவுக்குள்ளே அழித்தொழித்த சொத்துக்கள்தான் எத்தனை? பறித்தெடுத்த உயிர்த்தொகைதான் எத்தனை? உறக்கத்தில் இருந்தவர்களை, நோய் கண்டு வைத்தியசாலைகளில் இருந்த நோயாளர்களை, பாடசாலையில் கல்வி பயின்று கொண்டிருந்த பள்ளிச் சிறார்களை, கடற்றொழிலுக்கென செல்கையில் கடலோடு மூழ்கடித்த உறவுகளின் காணாமல் போன தொகைகளை, வியாபார நோக்கோடு லொறியில் சென்ற சாரதி – கிளினர்களை வீதித் தடைபோட்டு அவர்களை அழைத்துச்சென்று வெற்றுடல்கள் வீடு திரும்பாமலே அழித்தொழிக்கப்பட்ட கதைகளை, அடையாள அட்டையென மனிதனை குறிசுட்டு, அது தொலைந்தால் அல்லது.யானையில் சென்று தீர்ப்பெழுத வீடு பிரித்து வீதி சமைத்த விந்தையான பழைய கதைக்கு உயிர்கொடுக்க பரம்பரை வழிவந்தானா? தனி ஒரு இராணுவத் தலைவனின் தலைவலி தீர, ஆதிகோவிலடி வல்வெட்டித்துறையில் இருந்து பருத்தித்துறை தெரிய வேண்டும் என்பதற்காக அழித்திடித்த அத்தனை உயிர்களுக்கும், சொத்துக்களுக்கும் பின்னால் எத்தனை கதைகள் தான்...

சேர்ந்துவாழ முடியாமல் பிரிந்துவாழக் கேட்ட தமிழனுக்கு நேர்ந்த கதி இது. நாடு சுதந்திரம் பெற்ற பின்பு நடுநிலையற்ற அரசு தாண்டவமாடியதால் நாதியற்ற தமிழன் துணிந்து நின்றதால் வந்த துயரச் சம்பவங்கள் இது. ஆற்றுநீர் வற்றிப் போவது போல் ஆடிப்பாடித் திரிந்த தமிழன் தன் உறவுகளைப் பறிகொடுத்து அயல் நாடுகளில் அகதி அந்தஸ்து பெற்று வாழும் அவல வாழ்விலும் யாரும் தீர்த்து வைத்து இன்னும் தான் முடிவுரை எழுதப்படாமலேயே இருக்கும் எங்கள் நிலை இது.

பலாலியிலிருந்து பார்க்க வேண்டிய யாழ் நகரையென வழித்தெடுத்த வலிகாமத்தின் வலி தெரியா இராணுவ அராஜகம். என்ன விந்தையடா அவனுக்குப் பார்க்கும் பொருள் இருக்கக் கூடாது என்பதற்காக அழகினை அழித்தானா? அல்லது யானையில் சென்று தீர்ப்பெழுத வீடு பிரிதது வீதி சமைத்த விந்தையான பழைய கதைக்கு உயிர்கொடுத்த பரம்பரை வழிவந்தானா?

தனியொரு இராணுவத் தலைவனின் வலிதீர ஆதிகோவிலடி வல்வெட்டித்துறையில் இருந்து பருத்தித்துறை தெரிய வேண்டும் என்பதற்காக அடித்திடித்த அத்தனை தமிழனின் வீடுகளும் சொத்துடமைகளும் சாட்சி சொல்லும். அத்தனைக்கும்

ஆவணச் சான்றுண்டு. (அதில் ஒன்று இரண்டு குறிப்புக்களோடு பிரசுரிக்கப்பட்டுள்ளது.)

தமிழுக்கு அழகு தந்த வள்ளுவனுக்கும், பாட்டினால் பரவசமூட்டிய பாரதிக்கும், பெண் புலவர் ஔவைக்கும் சிலை வடித்து வைத்த அழகினையே அடித்து நொறுக்கிய இராணுவ வல்லாதிக்கத்திற்கு, உயிருடன் வாழ்ந்த தமிழன் சிம்ம சொப்பனமாக இருந்தமையால் அவனது வீடுகள் இடிக்கப்பட்டன. இல்லை அவனது காவல் அரணுக்கு கவசமானதும் தமிழன் வீடுதான். எரிப்பதற்கு விறகில்லை என்றால் வீட்டின் கூரையைப் பிரிக்கலாமா? தனக்கு பாதுகாப்பில்லையென்று தகர்த்த வீடு,தமிழன் வீடுதான். கேட்க யாருமற்ற நினைப்பில் தயவு, தாட்சணியம் பாராது, செய்த கொடுமையால், திருத்தி இருக்க திராணியற்ற தமிழன் திக்கெல்லாம் பெயர்பெற்ற அகதி வாழ்வு. இத்தனைக்கும் மத்தியில் குப்பி விளக்கெடுத்து தப்பில்லா படிப்பு முடித்து தரணியிலே பட்டம் பெற்று தாய் மண்ணில் சேவை செய்ய முடியுமா பரிதவிப்பு. தம்பி, தங்கையோடு கூடிவாழ முடியா அவல வாழ்வு.

காலையிலே கிபிர் குரல் கொடுத்து துயில் எழுப்பும். சுப்ரபாதம் கேட்டெழும்ப மின்சார தடைவிதிப்பு, பால்மா இன்றி பச்சிளம் குழந்தை பரிதவிப்பு, பொருளாதார தடை விதிப்பு பார்த்துக் கொண்டுதான் இருந்தன. இத்தனை நாடுகளும் அகதியாய் போன தமிழன் அனுப்பியது அவன் வங்கி மூலம் தானே. ஆனால் இன்றோ சிங்கள அரசுக்கு நிதியுதவி நிலத்தில் இறக்கி வைக்க இடமில்லை. இன்றும் தமிழன் மட்டும் அழிந்திருந்தால் தாங்கி வருமா நிவாரணத்தை இந்த விமானங்கள்? இல்லை என்றால் இருபது ஆண்டுகளாய் எங்கே சென்றன. தமிழன் உயிரென்றால் தரணியிலே வேறு பெயரோ?

அழிவுக்கு பெயர்தான் மாறியதே தவிர அழிந்தவை வீடும் உயிரும் சொத்துடமையும் தான். இரண்டின் அழிவினையும் படம் பிடித்து காட்டினால் மறுத்துப் பேச யார்வருவார். எதுகை மோனை ஒன்றுதான். பாரதி இன்றிருந்தால் பாட்டுக்குள் இடிபாட்டை போட்டே பாலம் அமைத்திருப்பான்.. இடிபாடுகளுக்குள் அன்றும் இறந்த உடல் எடுத்தோம். இன்றும் தோண்டினோம். காயப்பட்டவருக்கு அபாய ஒலி எழுப்பி ஓடிய வாகனங்கள் இன்று எமக்கு அதிசயத்தை தரவில்லை. வைத்திய சாலையில் கடமைபுரியும் வைர நெஞ்சங்கள் வாடி நொந்திடவில்லை. பரீட்சயத்தில் பக்குவப்பட்ட ஆன்மாக்கள் தான் தமிழர்கள் உலகுக்கு அழிவின் பாடம் புதிது. ஆனால் தமிழனுக்கோ அழிவின் பாடம் பழையது. அவனுக்கு தைரியமே அதுதான்.

உலகின் மமதையை ஒருகணம் உலுப்பிவிட்ட அந்த ஆழிப்பேரலை தனக்கென ஒரு பெயரையும் தத்தெடுத்து ‘‘சுனாமி’’ என்று அது உலகின் பொதுமொழிச் சொல்லாக வரலாற்று வரிகளில் இன்று தடம் பதித்து நிற்கின்றது. யப்பான நாட்டு கடற்கரையில் தவழ்ந்து விளையாடிய சொல் இன்று உலகின் மூலை முடுக்கெல்லாம் விஸ்வரூபம் எடுத்து மனித நேயத்தின் முன் மகத்தான

சக்திப்பிரளையமாக காட்சியளிக்கின்றது. காற்றோடு கலந்துவிட்ட மணம்போல் உலகின் காணும் இடத்தையெல்லாம் சுவீகரித்து கலியுகத்தின் இன்றைய நாட்களின் இன்னொரு சக்தியாக இடம்பிடித்து விட்டது இச்சுனாமி.

இந்துமா கடலில் எங்கோ 9.0ரிச்டரில் பூமிக்குள் ஒரு உலுப்பல். அதிலே உருவான சுனாமியே, இனம் பார்த்தாயா? மொழி பார்த்தாயா? மதம் பார்த்தாயா? ஏழை பணக்காரன் பார்த்தாயா? இல்லை நாடுதான் பார்த்தாயா? உண்மையில் நீயன்றோர சமதர்மவாதி உனக்கு நிகர்நீயே. மனித சாதனைகளுக்கே சவால்விடுத்து தட்டிக் கேட்க யாருமின்றி மரணத்தின் வாசலையே அகலத்திறந்துவிட்டு வேடிக்கை பார்த்தாயே?

ஒரு நிமிடம் சிந்திக்க ஏன் மறுத்தாய்? கடல் அன்னையே, தாயக்கு எத்தனை பெயர் உண்டோ அத்தனையும் உனக்கு வைத்து கடல் அன்னை கடல் மாதா என்றெல்லாம் அழைத்தோம். மலை போல் வந்த துன்பங்களை எல்லாம் தம்தோள் மீது சுமந்த உறவுகளின் கடந்தகாலப் போரின் வடக்கள் காய்வதற்குள் நம் உடன்பிறப்புக்களை மட்டுமல்லாது உலகின் ஒரு பிராந்திய நாடுகளின் கரைகளில் உள்ள பல ஜீவராசிகளையும் உன் பேரலையால் அழித்துத் துவைத்து அவர்களை அவர்கள் வாழ்வை நிர்வாணமாக்கினாயே இது நியாயமா,இக்கொடுமையைப் புரிவதற்கா உன் உதரத்தில் உதித்தான் சுனாமி என்ற அரக்கன்.

சுனாமியே உனக்குத்தான் இது சமர்ப்பணம் ஏய் சுனாமியே எம்மவர்க்கு அழிவு என்றும் புதிதல்ல. அழித்துத்துவைத்த ஒரு நிமிடம் வேறாகலாம். ஆனால் குமுதினிப்படகில் நடந்த கொடூர நிகழ்வு இன்றும் எம் நினைவில் நீங்காதிருப்பதை நீ அறிவாயா? இடிபாடுகளைத் தந்தாயே. வழிபடும் ஆலயங்களைத் தந்தாயே, பாடசாலைகளை இடித்து ஓடித்தாயே அதனையும் நாம் கண்டோம். நவாலியிலம் நாகர்கோவிலிலும் புதிதாக என்ன செய்தி கொண்டு வந்தாய்? வயது பேதமின்றி வதைத்துத் துவைத்து அவர்கள் கதை முடித்தாயே. அதனையும் நாம் கண்டோம். வல்வைப்படுகொலையிலும் யாழ்.வைத்தியசாலையிலும் கண்டவர்கள் நாம்.

உன்கொரு விடயம் தெரியுமா பொம்பர் ஒலியுடன் வரும் யுத்த அரக்கனையே எதிர்கொண்டு பழக்கப்பட்டவர் எம்மக்கள், மீண்டும் அவன் வந்துவிட்டானோ என்னவோ என்ற உணர்வில் பலர் ஏமாந்து போனார்கள். அதற்கேற்ப நிலத்தில் வீழ்ந்ததும், வீட்டினுள் மறைவிடம் தேடியும் நின்றனர். ஆனால் நீயோ அதே ஒலி எழுப்பிய வண்ணம் வேறு உருவில் வருவாயென யார் நினைத்தார்கள். உன் கோலம் முன்பே தெரிந்திருந்தால் அப்படி சென்றிருக்க மாட்டார்கள். இத்தனை அளவு உயிர்கள் உன்பிடியில் அகப்பட்டிருக்க மாட்டார்கள். ஆமிதான் திடீர் தாக்குதல் என்றால் நீயுமா சுனாமி? இது வடக்குக் கிழக்கில் மட்டும்தான் தென்னிலங்கைக்கு தெரியாதென்று மேலும் ஓடும் புகைவண்டியைத் தென்னிலங்கையில் தடுத்து நிறுத்தி ஆட்டம் காட்டினாய் அதெல்லாம் நாம் முன்பே கண்ட காட்சி என்பதை ஏன் அறிய மறந்தாய். புதிதாக நீ எதனைக்கொண்டு வந்தாய்.

சுனாமியே, நீ ஒருமாதக் குழந்தைதான். ஆனால் நாம் உன்னை நிச்சயமாக சிறுகுழந்தையாக மதிக்கமாட்டோம். சூரனை அழிக்கப் புறப்பட்ட முருகப் பெருமான் போல் உன் அளப்பரிய சக்தியை மதிக்கின்றோம். குறைத்துக் கணிப்பிடவில்லை.

ஆனால் அங்கு நல்லவர்கள், தேவர்கள் காப்பாற்றப்பட்டார்கள். நீ அப்படியில்லையே அதனால் மீண்டும் சமர்ப்பணவரிகளை நினைவு படுத்துகின்றோம்.

பாலங்கள், பாதைகளைத் தகர்த்தாய், போக்குவரத்துக்கு இடர் விளைவித்தாய் அஞ்சினோமோ? இல்லையே வாழ்நாளில் எத்தனை தடைகளை நாம் தாண்டி உறவுகளை அணைத்தவர்கள், சலிக்காமல் பயணம் செய்தவர்கள், கடந்த கால பக்கங்கள் இதற்குப் பதில் சொல்லும்.

அகதி முகாம்களை உருவாக்கினாய் அந்த அனுபவங்களை இன்றும் சுமந்திருக்கும் எத்தனை மக்கள் இந்த வரிக்கு சாட்சியளிக்க வருவார்கள் என்பதை நீ அறிய மறந்ததேனோ?

அரசு மக்களுக்குத் தடைவிதிக்கிறது. கடற்கரையில் இருந்து குறிப்பிட்ட தொலைவுக்கு அப்பால் தான் மீண்டும் குடியமர முடியுமென்று கடந்த இரண்டு தசாப்தமாக வலி கிழக்கில் வளமான பூமியில் என்ன நடந்தது என்பதை உறுதிசெய்துகொள். ஒப்பிட்டுப் பார்க்கையில் நீயும் இலங்கை அரசுக்குத் துணையாகவல்லோ வந்து போனாய்.மீண்டும் வருவாயோ நாம் அறியோம். இலங்கை அரசு போல் நீயும் வருத்தமாட்டாய். ஒரு மாதக் குழந்தை தானே. சாணக்கிய அறிவு தலையை நிரப்பியிராது.

சுனாமியே என்ன கொடூரம் உனக்கு. இறந்தவர்களைப் புதைப்பதற்கு கூட அவகாசம் கொடுக்காது அவர்கள் வெற்றுடல் உக்கி நிற்க வைத்தாயே. இந்தக்காட்சிகள் எல்லாம் ஏற்கனவே நாம் கண்டதனால் இப்போது நீ தந்த கொடுமைகளையும் தாங்கி நிற்கின்றோம். வேற்று நாட்டு இராணுவம் வருவதற்குள் கல்லறைகளை நாமே தோண்டி விட்டோம்.

“கெட்டவன் கெட்டிடில் கிட்டிடும் ராஜயோகம்” என்பது ஜோதிட மரபு. இது யாருக்கும் பொருந்தாவிடினும் இலங்கை அரசுக்கு எழுதி வைத்த உயிர்த் துடிப்புள்ள வரிகள்.. சுனாமியே அடித்துச் சென்ற கற்களில் கரையொதுங்கிய கல்வெட்டுச் சுமந்த வாக்கியம். இது பசியால் நொந்தவனுக்கு பால், பாயாசம் கலந்த அறுசுவை உணவு கிடைத்தது போலல்லவா உள்ளது இலங்கை அரசுக்கு.

தென்றல் காற்று புயலாக மாறுவதுமுண்டு. புயலுக்கு பின் அமைதி வருவதுமுண்டு. நாடு நலம்பெற அந்த நல்லவேளை இப்போது வந்துநிற்கிறது. நேசக்கரம் நீட்டும் நமது கால்களின் பாதையில் நெருஞ்சி முட்களை விதைப்பதும். நெருப்பாற்றைக் கடந்தவர்கள் நெஞ்சினில் நஞ்சைக் கக்குவதம் இப்போது சாணக்கியமற்ற செயல் இதை அரசுக்கு இடித்துக் கூறவே இந்த சமர்ப்பண வரிகள்…

எத்தனை வாகனங்களை உருட்டிச் சென்றாய். உலகு அதனையும் படம்பிடித்த அற்புதக் காட்சிகளை தினம்தினம் பார்த்திருப்பாய். அதுபோல் எத்தனை எரிந்து கருகியது. எமக்குப் பழைய படங்கள்.

எங்கள் உறவுகளின் அழகிய முகம்களில் சேற்றை வாரிச் சுருட்டி உன்னுடைய நீல நிறத்தை கரிய நிறமாக்கிப் பூசி அசிங்கமாக்கினாயே. அதுகூடப் பீப்பாய் பீப்பாயாய்க் கொட்டிப் பார்த்தார்கள் பலனளிக்கவில்லை என்பதும் படித்து முடிந்த கதை.

மொத்தத்தில் தாய்மைக்கு உலகமே மதிப்பளிக்கும் தன்மைளைப் படம்பிடித்துக் காட்டவா பல தாய்மார்கள் தமது குருத்துக்களை அரவணைத்தவாறு மரணத்தை அரவணைத்ததை படம்போட்டுக் காட்ட வைத்தாய்.

இல்லை ஒன்றை உனக்கு நினைவூட்டவே அவர்கள் அப்படிச் செய்தார்கள். ஏனெனில் சுனாமியால் அநாதையாக்கப்பட்டு குருத்துக்களின் கண்ணீர் வரிகளுக்குள் தமது செல்வங்களின் கதைகளும் அடங்கக் கூடாதென்பதற்காகவே அவர்களோடு வந்த தொப்புள் உறவினைத்தப்பவிடவில்லை. அந்த மரணத்திலும் மதிமயங்கா மாணிக்கத் தெய்வங்கள். அவர்களுக்கு சிலையெடுத்தால் திரும்பி நீ வருவாய். சீரழித்து அவர் கதை முடிப்பாய் வெட்கத்தால் வேறு என்னதான் உன்னால் முடியும்.

மீண்டும் நீ வருவாயெனப் பயப்பிராந்தி உலகின் மனதில் எழுகிறதே. அத்தனை கொடிய அனுபவத்தைக் கொடுத்த சுனாமியே. நீ சொல்ல மறந்த ஒன்று இருக்கிறதே. நமது நாடு சீரழிந்தும் கற்றுக்கொள்ள மறுக்கிநதெ. அமைதி வேடம் போட்டு உலகினை ஏமாற்றும் வித்தைக்கு இடம்கொடுத்ததுதான். கொட்டிக் குவிகிறது நிதியுதவி. தட்டிப்பறித்துத் தாமே ஏப்பம் விடுகிறத. எமது நெஞ்சினில் எழும்கேள்வி இது. இத்தனை பார்த்தும் இன்னம் இலங்கை அரசை நம்பியிராமல் அவர்களது நிவாரணங்களை எதிர்பாராமல் புதிய கட்டுமானங்களை எண்ணியிராது நமது வாழ்வை நாமே சீரமைத்துக் கொள்வதுதான். கைகொடுக்க இதயங்களா இல்லை. புலம்யெர்ந்து வாழும் நம் உறவுகள் இருக்கிறார்கள்.

அறளையினால் அலட்டுவதை அப்படியே பார்த்திருக்கும் உலகு ஒரு குழந்தையைத் தத்தெடுத்தால் நம்பிவிடுவதா? ஒரு பானை சோற்றுக்கு ஒரு சோறு பதமாகலாம் தெரியாமலில்லை. தூய மனதின் செயற்பாடாயின் விட்டுவிடலாம். வேடம் போட்டு ஒரு குடம்பாலை துளிவிடம் போட்டுக் கெடுக்கையில் பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடியுமா? சட்டம் போட்டுத் தடுக்க முடியாத பதவியிலிருக்கும் தைரியம். கைலாகு கொடுத்து புகைப்படம் பிடித்து ஊடகங்களைத் துணைக்கழைத்து ஆடும் நாடகம்தான் ஏன்? ஆதிகோவிலடி (வல்வெட்டித்துறை) முதல் முல்லைத்தீவு வரை மக்கள் மனதினை படம்பிடித்து அவர்கள் நெஞ்சினில் இடம்பிடித்தால் ஊடகமும் தேவையில்லை. அவர்கள் அதனைக் கோவிலாக்கி, மணியோசை எழுப்பி உலகையே அசைத்தவிடுவார்கள். அந்த செய்தியைச் சொல்ல ஆயிரம் அன்னபூரணிகளை (வல்வையில் இருந்து அமெரிக்கா சென்ற பாய்மரக்கப்பல்) கட்டியெழுப்பி உலகின் நாலாபுறமும் அனுப்பிவிடுவார்கள்.

காலம்போவதற்குள் கட்டுமானங்கள் தொடரக் கைகொடுக்கும். கரங்களைப் பற்றிக்கொள்ள 17.01.2005 இல் நமது தேசியத் தலைவரால் கூட்டப்பட்ட புத்திஜீவிகளின் கூட்டமே அத்திவாரமிட்ட நாளாகும். அதுவே உலகின் உறக்கத்தைக் தட்டியெழுப்பி நிற்கும் நாளாக உருவெடுக்கும். உலகின் கண்களைத் எத்தனை நாட்களுக்குப் பார்க்க முடியாது தடுத்து வைக்க முடியும். ஒருநாள் வெளிச்சம் போட்டுக் காட்ட முடியாமலா போகும்.

எதிரிவீட்டிலும் இனிய உணவு புசிக்க வேண்டும் என்ற இதயம் படைத்தவர்கள் நாம். காலம்காலமாய் அரசு இத்தனை செய்தபோதும் அன்புப் பாலம் அமைத்தவர்கள் நாம். அமைதி வழியைத் தேடிக் கொண்டிருப்பவர்கள் நாம்.

இங்கே உறவுகள் இப்படியிருக்க தேடியோடலாமோ இராணுவ பலத்தைச் சமப்படுத்த. முடியாமுயற்சிக்கு முந்தானை காட்டலாமா?